

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΥ...

Ένα παραμύθι της Λιάνας Μιχελάκη...

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα χελιδόνι, που ετοιμαζόταν, όπως κάθε άνοιξη άλλωστε, να ταξιδέψει από τις μακρινές χώρες του Νότου στο Βορά και συγκεκριμένα για την ανθισμένη πολιτεία.

-Έχε γεια χελιδονάκι μας να προσέχεις εκεί που πας, χαιρετούσαν από τα φοινικόδεντρα οι μαϊμουδίτσες.

-Γεια σας καλοί μου φίλοι, ευχαριστώ που με νοιάζεσθε, αποκρινόταν τότε το χελιδόνι.

-Μελέτησες το χάρτη για τη διαδρομή; ρωτούσαν έπειτα όλο ενδιαφέρον οι ζέμπρες, κουνώντας την ουρά τους φιλικά.

-Μα φυσικά και έχω μελετήσει το χάρτη μου, γιατί η διαδρομή είναι μεγάλη και οι πολιτείες πάνω από τις οποίες θα πετώ είναι πολλές, μα εγώ δεν θα μπερδευτώ, απαντούσε τότε όλο σιγουριά το χελιδονάκι.

-Θα ανυπομονούμε να επιστρέψεις, για να συνεχίσουμε τα παιχνίδια μας στη θάλασσα, του έλεγαν και τα δελφίνια, κλείνοντας το μάτι παιχνιδιάρικα.

-Μα φυσικά και θα ξανάρθω. Μέχρι να πάω στο Βορρά, θα έρθει ο καιρός της επιστροφής μου, απαντούσε πάλι με σιγουριά μεγάλη εκείνο.

Στο τέλος, αφού το χαιρέτησαν και τα υπόλοιπα ζώα, οι τίγρεις και οι λεοπαρδάλεις, οι ελέφαντες και οι γορίλλες, ήρθε η μαμά καγκουρό, προσφέροντας του ένα καλάθι γεμάτο λιχουδιές για το ταξίδι του, όπως κουνουπόπιτα, γάλα καρύδας, χυμό ανανά και ένα λαχταριστό κέικ από μπανάνες.

-Ευχαριστώ πολύ φίλοι μου, εκεί που θα πάω θα σας σκέφτομαι συνέχεια, είτε τότε αυτό, φτερουγίζοντας πάνω από τα κεφαλάκια των φίλων του, που με δάκρυα στα

μάτια και συγκίνηση μεγάλη κουνούσαν από ένα φτερό φοινικιάς, ως ένδειξη αποχαιρετισμού.

Μια και δυο λοιπόν το μικρό χελιδονάκι πήρε το καλάθι με τις λιχουδιές και άρχισε να πετά ψηλά, πολύ ψηλά στον ουρανό, με προορισμό μια πολιτεία του Βορά, που ήταν φημισμένη για τα πιο όμορφα και σπάνια λουλούδια της. Είχε μάλιστα ανυπομονησία μεγάλη να φθάσει εκεί. Το ταξίδι όμως φάνηκε από την αρχή να είναι μακρύ και δύσκολο. Έτσι λοιπόν με το που ξεκίνησε να πετά, συνάντησε δύο παράξενα μαύρα πουλιά, που ποτέ μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν θυμόταν να είχε συναντήσει στη ζωή του.

-Καλημέρα πουλάκια, θα θέλατε να μου χαρίσετε το όνομα σας; Ρώτησε το χελιδονάκι όλο απορία.

-Μα φυσικά, είμαστε οι καρακάξες και ταξιδεύουμε για το Βορά. Το ταξίδι όμως, όπως φαίνεται, δεν θα είναι πολύ εύκολο. Εσύ για πού ταξιδεύεις; Ρώτησαν τότε οι καρακάξες.

-Κι εγώ ταξιδεύω για το Βορά, για την ανθισμένη πολιτεία, την πιο όμορφη πολιτεία με τα πιο σπάνια λουλούδια. Δεν φοβάμαι όμως τις δυσκολίες, γιατί έχω μαζί μου τον καλύτερο χάρτη κι έτσι σύντομα θα φθάσω στον προορισμό μου, είπε το χελιδονάκι όλο σιγουριά.

-Κρα, κρα, απάντησαν τότε οι καρακάξες και ανοίγοντας διάπλατα τα μαύρα φτερά τους, πέταξαν πολύ μακριά, ώσπου στο τέλος φάνινονταν σαν δύο μικρές μαύρες κουκίδες στον καταγάλανο ουρανό.

Το χελιδονάκι, που δεν μπορούσε πια να τις διακρίνει, συνέχισε με χαρά μεγάλη το ταξίδι του, ανοίγοντας που και που το χάρτη του, για να βεβαιωθεί, πως είναι σωστή η διαδρομή που ακολουθεί. Όταν πια ύστερα από ώρες ένιωσε να είναι πολύ κουρασμένο, αποφάσισε τότε να σταματήσει κάπου, για να ξεκουρασθεί. Έτσι χωρίς να χάνει ευκαιρία, κάθισε όλο χαρά στο πρώτο σύννεφο, που συνάντησε στο δρόμο του. Έβγαλε το τραπεζομάντηλο από το καλάθι του και άπλωσε όλες τις λιχουδιές, που του είχε δώσει η μαμά καγκουρό, την κουνουπόπιτα, το γάλα καρύδας, το χυμό ανανά και το κέικ από μπανάνα.

-Αχ τι όμορφα που είναι από εδώ στα ψηλά και πόσο αναπαυτικά είναι, έλεγε και ξανάλεγε το χελιδονάκι, τρώγοντας με απόλαυση μεγάλη τις λιχουδιές του.

Κάποια στιγμή όμως και ενώ απολάμβανε όλο χαρά το γεύμα του, άκουσε ένα περίεργο θόρυβο να έρχεται από πολύ κοντά. Σταμάτησε τότε με απορία μεγάλη το γεύμα του και έκπληκτο διαπίστωσε πως ο θόρυβος ερχόταν από πολύ κοντά και συγκεκριμένα από το σύννεφο, που έκλαιγε γοερά. Όσο περνούσε μάλιστα η ώρα έκλαιγε δυνατά, πολύ δυνατά με λιγμούς.

-Τι έχεις καλό μου σύννεφο και κλαις; Θα ήθελες να σου προσφέρω λίγη κουνουπόπιτα ή γάλα καρύδας;

-Έχω μεγάλη στεναχώρια μέσα μου. Οι φίλοι μου, τα άλλα σύννεφα, ταξίδεψαν μακριά για τις χώρες του νότου, εκεί που κάνει πάντα ζέστη και άνθρωποι και ζώα κολυμπάνε στη θάλασσα, για να δροσιστούν, είπε το σύννεφο με καημό μεγάλο.

-Από εκεί έρχομαι κι εγώ με προορισμό όμως το Βορά, στην ανθισμένη πολιτεία, την πιο όμορφη πολιτεία, με τα πιο σπάνια λουλούδια και δέντρα. Επειδή όμως κουράστηκα λίγο στη διάρκεια του ταξιδιού, επέλεξα να καθίσω σε εσένα σύννεφο, για να ξεκουραστώ, είπε τότε το χελιδόνι όλο χαρά. Το σύννεφο όμως άρχισε να κλαίει, που ήταν σχεδόν απαρηγόρητο.

-Τι θα έλεγες, αν σου πρότεινα να ταξιδέψουμε μαζί για την ανθισμένη πολιτεία, ρώτησε το χελιδόνι.

Το σύννεφο όμως δεν έδωσε καμία απάντηση στο χελιδόνι, αλλά συνέχισε να κλαίει πιο δυνατά αυτή τη φορά. Μια και δυο λοιπόν το χελιδόνι, βλέποντας πως το σύννεφο είναι απαρηγόρητο, αποφάσισε να συνεχίσει το ταξίδι του για το Βορά και να αποχαιρετήσει το σύννεφο.

-Έχε γεια σύννεφο. Εύχομαι κάποια στιγμή να ξαναβρείς τους φίλους σου, τα άλλα σύννεφα, είπε εκείνο, ανοίγοντας και πάλι τις φτερούγες του.

Έτσι λοιπόν το χελιδόνι θα ταξίδευε από εδώ και στο εξής με πολλή βροχή, αφού το σύννεφο έκλαιγε γοερά και ήταν απαρηγόρητο. Όσο περνούσε μάλιστα ο καιρός, η βροχή από τα δάκρυα του δυνάμωνε και το χελιδόνι κουραζόταν πολύ και ένιωθε αδύναμο. Παρ' όλα αυτά συνέχιζε το ταξίδι του, έχοντας πάντα μέσα του την ελπίδα, πως κάποια στιγμή θα κατάφερνε να φθάσει στην ανθισμένη πολιτεία. Που και που μάλιστα εμφανιζόταν μέσα από τη βροχή και το ουράνιο τόξο, που με το πολύχρωμο χαμόγελο του έδινε θάρρος και κουράγιο στο χελιδονάκι, το ταξίδι του να συνεχίσει.

-Κουράγιο χελιδόني μου. Αν κάποια στιγμή κουραστείς, σε εμένα να έρθεις να καθίσεις και να ξεκουραστείς, έλεγε με την πολύχρωμη καρδιά του το ουράνιο τόξο.

Έτσι λοιπόν, ενώ το χελιδόνη ετοιμαζόταν να καθίσει πάνω στο ουράνιο τόξο, λίγο να ξαποστάσει, το χάρτη του να ανοίξει και να μελετήσει, καθώς και να προφυλαχθεί από τα δάκρυα του σύννεφου, φύσηξε τότε αέρας δυνατός, πολύ δυνατός, που το παρέσυρε πολύ μακριά από το καλόκαρδο ουράνιο τόξο.

Όταν μάλιστα κάποια στιγμή προσπάθησε το χάρτη του να βγάλει και να συμβουλευτεί, φύσηξε τόσο δυνατός αέρας, που παρέσυρε το χάρτη πολύ

μακριά από το χελιδόνη. Το χελιδόνη με τη σειρά του έβλεπε το χάρτη του να χάνεται μέσα στο στρόβιλο του αέρα και δεν μπορούσε να κάνει κάτι, η δυνατή βροχή από τα δάκρυα του σύννεφου και ο αέρας το είχαν σχεδόν αποδυναμώσει. Παρ' όλα αυτά άνοιγε διάπλατα τις φτερούγες του και με πείσμα πολύ πετούσε, όσο πιο ψηλά μπορούσε. Μάταια όμως, ο χάρτης είχε χαθεί.

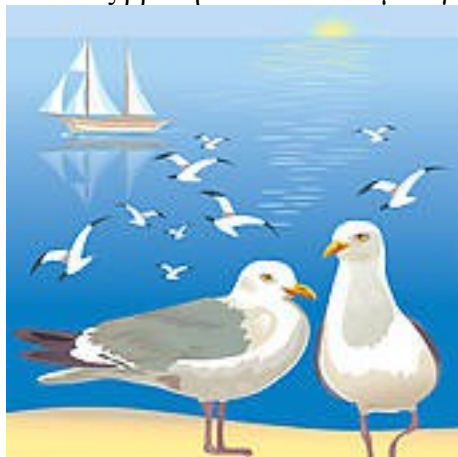
Έτσι από εδώ και στο εξής το χελιδόνη θα έπρεπε μόνο του να βρει τη διαδρομή και τα μονοπάτια εκείνα του ουρανού, που θα το οδηγούσαν στην ανθισμένη πολιτεία. Ο αέρας όμως συνέχιζε να φυσά και τα δάκρυα του σύννεφου το έβρεχαν συνεχώς... Το χελιδόνη ένιωθε πως έπεφτε συνέχεια, αλλά δεν μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό. Είχε αρχίσει πια να χάνει τις δυνάμεις του και αφέθηκε στο δυνατό αέρα και τη βροχή να το ταξιδέψουν μόνο του στον γκρίζο ουρανό.

Όταν κάποια στιγμή το χελιδόني άνοιξε τα μάτια του, συνειδητοποίησε πως βρισκόταν πάνω σε έναν φάρο και συγκεκριμένα μέσα σε μία φωλιά πουλιών, στην οποία υπήρχαν μικρά λευκά πουλάκια, που συνεχώς τον γαργαλούσαν με τις φτερούγες τους.

-Μα πού βρίσκομαι επιτέλους, είπε το χελιδόني όλο απορία, στρέφοντας το κεφαλάκι του δεξιά και αριστερά.

-Βρίσκεσαι ακριβώς στη μέση του ωκεανού, άκουσε τότε μία φωνή από ψηλά και ξάφνου προσγειώθηκαν μέσα στη φωλιά δύο κατάλευκα πουλιά. Μα βέβαια, ήταν η μαμά και ο μπαμπάς γλάρος, που έφερναν τροφή στα μικρά τους, καθώς και στο ίδιο το χελιδονάκι.

-Μα πώς βρέθηκα εδώ καλοί μου γλάροι, είπε έκπληκτο το χελιδόني.

-Μια μέρα με αέρα δυνατό και πολλή βροχή, σε είδαμε να προσγειώνεσαι πάνω στο φάρο. Σκεφθήκαμε τότε πως θα ήθελες να ξεκουρασθείς, είπε ο μπαμπάς γλάρος με τη δυνατή φωνή του.

-Μα ξάφνου άρχισες να κατρακυλάς από το φάρο και αμέσως τότε ήρθαμε να σε βοηθήσουμε. Πόσο πολύ είχαμε φοβηθεί, είπε με τη γλυκύτετη φωνή της η μαμά γλάρος.

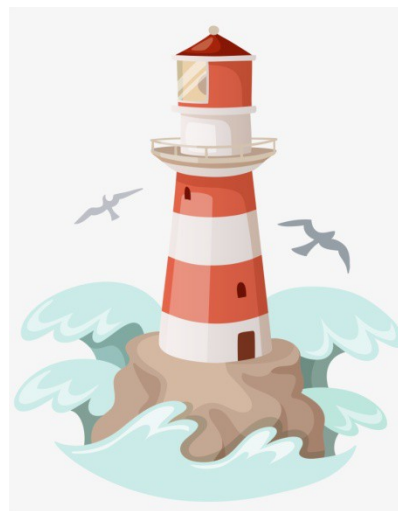
-Μά πώς μου συνέβη αυτό; Εγώ ταξίδευα για την ανθισμένη πολιτεία στο Βορά, είπε τότε το χελιδονάκι όλο απορία.

-Μάλλον από τη δυνατή βροχή και τον αέρα, έχασες το δρόμο σου, βράχηκες πολύ και αρρώστησες, είπαν τότε με ένα ράμφος και μία φωνή η μαμά και ο μπαμπάς γλάρος.

Έτσι το χελιδόني έμεινε για πολύ καιρό στη φωλιά τους, όπου η μαμά και ο μπαμπάς γλάρος το φρόντιζαν, όπως ακριβώς φρόντιζαν και τα μικρά τους. Η μαμά γλάρος λοιπόν μαγείρευε καθημερινά μία απολαυστική σούπα με φύκια και χορταράκια του βυθού, με την οποία τάιζε τα μικρά γλαρόπουλα και το χελιδονάκι. Ο μπαμπάς γλάρος με τη σειρά του έκανε ασκήσεις στο χελιδονάκι, ώστε να δυναμώσουν τα φτερά του και να μπορέσει κάποια στιγμή να πετάξει μακριά και να συνεχίσει το ταξίδι του για την ανθισμένη πολιτεία.

Έτσι λοιπόν κύλησαν πολύ γρήγορα οι μέρες και το χελιδονάκι με γέλια και χαρές καθώς και με πολλές βουτιές μαζί με τα γλαρόπουλα στα βαθυγάλανα και παγωμένα νερά του ωκεανού. Όταν κάποια στιγμή αυτό αισθάνθηκε να είναι εντελώς καλά στις δυνάμεις του, αποφάσισε τότε πως ήρθε η ώρα του αποχαιρετισμού.

-Έχε γεια καλοί μου γλάροι. Σας ευχαριστώ πολύ, γιατί μου σώσατε τη ζωή. Θα ήθελα πολύ να μείνω μαζί σας σε αυτόν το φάρο, στη μέση του ωκεανού, αλλά πρέπει να ταξιδέψω για την ανθισμένη πολιτεία. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το καλό που κάνατε σε εμένα και τη φροντίδα, που μου δείξατε. Σας χαρίζω το καλάθι που μου χάρισε

κάποτε η μαμά καγκουρό στην πατρίδα μου, για να το χρησιμοποιείται σαν ένα ζεστό κρεβατάκι για τα μικρά σας γλαρόπουλα τις κρύες μέρες του χειμώνα.

-Χαρήκαμε πολύ, που σε γνωρίσαμε μικρό μας χελιδονάκι. Σου ευχόμαστε καλό ταξίδι να έχεις για την ανθισμένη πολιτεία και ελπίζουμε κάποια μέρα να σε συναντήσουμε. Ίσως, όταν μεγαλώσουν λίγο ακόμη τα μικρά μας γλαρόπουλα, να ταξιδέψουμε κι εμείς για την ανθισμένη πολιτεία. Ως τότε να προσέχεις στο μακρύ ταξίδι σου, είπε όλη η οικογένεια των γλάρων με ένα ράμφος και μια φωνή.

Τέλος, ο μπαμπάς γλάρος προκειμένου να σιγουρευτεί πως το χελιδόνι είναι εντελώς καλά και πως και τα φτερά του έχουν δυναμώσει και πάλι, πέταξε μαζί του, μέχρι κάποιο σημείο βέβαια, ψηλά στον καταγάλανο ουρανό. Δεν παρέλειψε μάλιστα να συμβουλευτεί το χελιδονάκι ποια διαδρομή έπρεπε να ακολουθήσει στον ουρανό, που θα τον οδηγούσε γρήγορα και εύκολα στην ανθισμένη πολιτεία.

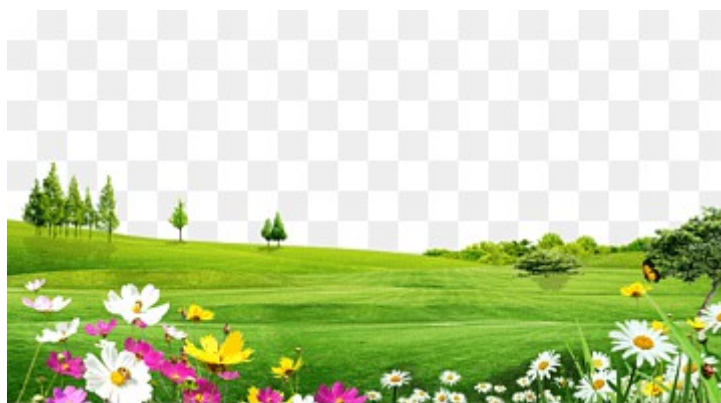
Έτσι λοιπόν το χελιδόνι ξεκίνησε και πάλι το ταξίδι του για την ανθισμένη πολιτεία. Για πολλές μέρες μάλιστα το μόνο που συναντούσε στη διάρκεια του ταξιδιού του, ήταν μια απέραντη θάλασσα. Τα παιχνιδιάρικα όμως κύματα της, του κρατούσαν συντροφιά με τις όμορφες θαλασσινές ιστορίες, που είχαν να του αφηγηθούν, με πανέμορφες γοργόνες, πειρατές, καράβια βυθισμένα και σεντούκια γεμάτα θησαυρούς στα βάθη του ωκεανού.

-Σας ευχαριστώ καλά μου κύματα, γιατί με όλες αυτές τις όμορφες ιστορίες, που καθημερινά μου αφηγείστε, περνάω τόσο όμορφα σε αυτό το μακρινό ταξίδι μου.

-Δική μας η ευχαρίστηση. Σου ευχόμαστε γρήγορα να φθάσεις στον προορισμό σου, έλεγαν τα κύματα, συνεχίζοντας να αφηγούνται τις πιο μυστηριώδεις ιστορίες τους. Όταν κάποια στιγμή, όμως, οι ιστορίες τελείωσαν, το χελιδόνι άρχισε να διακρίνει ένα καταπράσινο λιβάδι.

«Ω, τι όμορφα που είναι τα χρώματα εδώ!» θαύμασε το χελιδονάκι καθώς πετούσε γύρω από τα πολύχρωμα λουλούδια, τα χρυσάνθεμα και τις μαργαρίτες, τα ηλιοτρόπια και τις παπαρούνες. Ήταν σαν να είχε κατέβει το ίδιο το ουράνιο τόξο, για να προσφέρει απλόχερα τα χρώματα του στο καταπράσινο λιβάδι. Παραδίπλα οι λαχανόκηποι, οι πορτοκαλιές και οι ελιές καλωσόριζαν το χελιδόνι στο νέο αυτόν τόπο, που ήρθε, για να ξεκουραστεί, ύστερα από το ταξίδι του πάνω από τον ωκεανό.

Κάποια στιγμή μάλιστα, καθώς το χελιδονάκι φτερούγιζε γύρω από τα λουλούδια, τα δέντρα και τους κήπους, άκουσε μία φωνούλα να το καλεί.

-Χελιδονάκι, χελιδονάκι, καλώς ήρθες στον τόπο μας.

-Μα ποιος επιτέλους με καλεί, αναφώνησε εκείνο, περιστρέφοντας το κεφαλάκι του, όλο απορία.

-Για κοίταξε γύρω σου προσεκτικά, άκουσε πάλι την ίδια φωνή να το παρακινεί.

Έκπληκτο τότε το χελιδονάκι διαπίστωσε πως η φωνή ερχόταν από ένα ξύλινο ανθρωπάκι, που στεκόταν ολομόναχο σε μια γωνιά του λιβαδιού. Μα φυσικά, ήταν το σκιάχτρο, για να φοβίζει τα πουλιά και να τα απομακρύνει από το λιβάδι.

-Έλα κοντά μου μικρό χελιδονάκι, μη φοβάσαι, άκουσε τότε το σκιάχτρο να το παρακαλεί.

Το χελιδόνι τότε μια και δυο, αποδιώχνοντας κάθε φόβο και δισταγμό, πλησίασε το σκιάχτρο και κάθισε πάνω στο καπέλο του.

-Πόσο πολύ σε ευχαριστώ που με επισκέφθηκες μικρό μου

χελιδονάκι. Να 'ξερες πόσο μόνο νοιώθω κι επιπλέον πόσο πολύ πεινώ και διψώ, εκμυστηρεύτηκε το σκιάχτρο στο χελιδόνι.

Το χελιδόνι με τη σειρά του, ακούγοντας τα πονεμένα αυτά λόγια του σκιάχτρου, πολύ λυπήθηκε και θέλησε αμέσως με όλη του την ψυχή να βοηθήσει το σκιάχτρο. Μια και δυο λοιπόν πέταξε για τον ποταμό και γεμίζοντας εκεί το ράμφος του με νερό, έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε το σκιάχτρο να δροσίσει. Στη συνέχεια αφού περίμενε να νυχτώσει για τα καλά, ώστε να κοιμηθούν όλοι οι αγρότες, έτρεξε στα χωράφια και στους λαχανόκηπους σποράκια να συλλέξει και το σκιάχτρο να ταΐσει.

-Ω πόσο πολύ σε ευχαριστώ για το νερό και τους σπόρους, που έτρεξες να βρεις και απλόχερα να μου προσφέρεις, καλό μου χελιδονάκι, είπε το σκιάχτρο όλο ευγνωμοσύνη.

-Δική μου η ευχαρίστηση απάντησε τότε εκείνο, φτερουγίζοντας γύρω του όλο χαρά.

Το χελιδόνι πράγματι όσο καιρό παρέμεινε σ εκείνο το λιβάδι, φρόντιζε κάθε μέρα να φέρνει νερό στο σκιάχτρο με το ράμφος του και κάθε βράδυ να συλλέγει σπόρους από τα γύρω χωράφια, που είχαν σπείρει οι αγρότες και να ταΐζει το σκιάχτρο. Έτσι μέσα σε λίγες μέρες μέσα από το ξύλινο σώμα του σκιάχτρου άρχισε να φυτρώνει μία μικρή ελίτσα, που κάλυψε με τα φύλλα και τους καρπούς της ολόκληρο το σκιάχτρο. Από εδώ και στο εξής το σκιάχτρο ούτε θα πεινούσε ούτε θα διψούσε. Οι χυμοί της ελιάς θα δρόσιζαν το σκιάχτρο και παράλληλα οι καρποί της θα εξασφάλιζαν το φαγητό του.

-Σου οφείλω τη ζωή μου, είπε το σκιάχτρο, όλο ευγνωμοσύνη στο χελιδόνι, προσφέροντας σε αυτό ένα κλαδί ελιάς.

-Κι εγώ σε ευχαριστώ καλό μου σκιάχτρο, που με φιλοξένησες τόσες μέρες πάνω στο καπέλο σου, λίγο να ξεκουραστώ, πριν ξεκινήσω και πάλι το μακρύ ταξίδι μου για την ανθισμένη πολιτεία, είπε το χελιδονάκι και ανοίγοντας διάπλατα τις όμορφες

φτερούγες του, αποχαιρέτησε οριστικά το σκιάχτρο, που με δάκρυα στα μάτια κι εκείνο αποχαιρετούσε.

Έτσι λοιπόν ξεκίνησε και πάλι το ταξίδι του, πετώντας πάνω από πόλεις και χωριά, από δάση, λίμνες και ρυάκια. Που και που καθόταν πάνω στα κεραμίδια κάποιου σπιτιού, λίγο να ξεκουραστεί και πάλι να συνεχίσει το ταξίδι του. Κάθε πρωί λοιπόν χαιρετούσε το λαμπερό ήλιο και απολάμβανε πετώντας τα τραγούδια του αέρα, που μιλούσαν για χώρες μακρινές, εξωτικά πουλιά και σπάνια λουλούδια. Όταν πάλι νύχτωνε, φτερούγιζε παιχνιδιάρικα γύρω από το ασημένιο το φεγγάρι, αναζητώντας κάποιο αστεράκι, στο οποίο θα μπορούσε να αναπαυθεί και λίγο να κοιμηθεί. Έπειτα την επόμενη ημέρα, ξεκινούσε και πάλι το ταξίδι του, όλο χαρά για την ανθισμένη πολιτεία.

Κάποια μέρα όμως, καθώς το χελιδνάκι πετούσε αμέριμνο, αναζητώντας κάποιο σημείο, για να ξεκουραστεί, αντίκρισε με έκπληξη μεγάλη ένα πανέμορφο κόκκινο σπίτι, στην κορυφή κάποιου λόφου.

-Τι όμορφο σπίτι, πόσο πολύ θα ήθελα να το επισκεφθώ, είπε το χελιδνάκι, φτερουγίζοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην κορυφή του λόφου. Εκεί όμως το περίμενε μία έκπληξη, αντικρίζοντας το κόκκινο σπίτι. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως δάκρυα γοερά κυλούσαν από αυτό

το πανέμορφο κόκκινο σπίτι και ήταν τόσα πολλά, που είχαν σχηματίσει ένα μικρό κόκκινο ποταμάκι. Τα κόκκινα αυτά νερά του ποταμού πότιζαν τα δέντρα και τα λουλούδια, που βρίσκονταν στην κορυφή του λόφου, με αποτέλεσμα να έχουν γίνει όλα κόκκινα, κόκκινα λουλούδια, κόκκινα χορταράκια, κόκκινα δέντρα.

-Καλημέρα όμορφο σπίτι, γιατί κλαίς; Μήπως θα μπορούσα να σε βοηθήσω; Ρώτησε όλο ενδιαφέρον το χελιδόνι.

Δεν πήρε όμως καμία απάντηση από το σπίτι. Έτσι λοιπόν μια και δυο αποφάσισε να αποδιώξει κάθε φόβο και δισταγμό και να μπει μέσα στο σπίτι από ένα μισάνοιχτο παράθυρο.

-Ω! Τι όμορφο και μεγάλο που είσαι σπίτι και τι όμορφη θέα που έχεις από εδώ ψηλά, είπε το χελιδόνι όλο θαυμασμό για το κόκκινο τοπίο, που απλωνόταν μπροστά από το σπίτι.

Ξαφνικά όμως άκουσε μία φωνή να λέει: «Κάποτε, πριν πολλά χρόνια, ζούσε εδώ μαζί μου μία οικογένεια με πολλά παιδιά. Όλη την ημέρα μπορούσες να ακούσεις τραγούδια και όμορφες παιδικές φωνούλες. Κάποια στιγμή όμως τα παιδιά μεγάλωσαν και τότε οι γονείς τους αποφάσισαν πως θα ήταν πολύ καλό γι' αυτά να πάνε στο μεγάλο σχολείο, που βρίσκεται στην πόλη. Έτσι μια μέρα με σύννεφα και με βροχή πολλή, έφυγαν όλοι μαζί, χωρίς καν να με χαιρετίσουν, που τόσα χρόνια τους φιλοξενούσα με αγάπη μεγάλη». Ήταν το σπίτι που μιλούσε όλο απογοήτευση και συνεχίζοντας το κλάμα του, δάκρυα κόκκινα πετάχτηκαν στο χελιδόνι, πιτσιλιζοντας τα όμορφα φτερά του.

Το χελιδόνι τότε, τόσο πολύ λυπήθηκε, ακούγοντας τα πονεμένα αυτά λόγια από το κόκκινο σπίτι, που βγήκε λίγο έξω, για να καθίσει πάνω στο κόκκινο δέντρο του κόκκινου λόφου, για να σκεφθεί. Αφού πέρασαν ώρες πολλές και ήρθε το βράδυ, το χελιδόνι πέταξε και πάλι μέσα στο σπίτι, κάθισε πάνω στο κόκκινο τραπέζι και με χαρά μεγάλη και ενθουσιασμό ανακοίνωσε στο ίδιο το σπίτι: «Ταξιδεύω εδώ και πολλές μέρες από τις μακρινές χώρες του νότου, αναζητώντας την ανθισμένη πολιτεία. Πέταξα γι' αυτό πάνω από το μεγάλο ωκεανό, από λιβάδια, πόλεις και χωριά. Μίλησα μα τα αστέρια, τον ήλιο, το φεγγάρι. Γνώρισα νέους φίλους, που όλοι με συμβούλευαν να συνεχίσω το ταξίδι μου για την ανθισμένη πολιτεία. Φθάνοντας όμως εδώ, στον κόκκινο λόφο και βλέποντας εμένα κόκκινο σπίτι, τα κόκκινα δέντρα, τα κόκκινα λουλούδια και το κόκκινο ποτάμι, κατάλαβα πως εδώ βρίσκεται η ανθισμένη πολιτεία, που τόσο καιρό αναζητώ, και αποφάσισα έτσι να μείνω εδώ μαζί σου».

Το κόκκινο σπίτι τότε, ακούγοντας τα απρόσμενα αυτά λόγια του μικρού χελιδονιού, χάρηκε τόσο πολύ, που δάκρυα χαράς αυτή τη φορά άρχισαν να κυλούν από αυτό. Τα δάκρυα όμως αυτά, λόγω της χαράς του σπιτιού, ήταν πολύχρωμα, σαν να είχε πλυθεί μέσα σε αυτά το ουράνιο τόξο. Έτσι μετέτρεψαν το κόκκινο σπίτι σε ένα πολύχρωμο πια σπίτι. Στη συνέχεια κυλώντας τα δάκρυα αυτά μέσα στο κόκκινο ποτάμι, μετέτρεψαν τα νερά του σε πολύχρωμα. Στη συνέχεια τα πολύχρωμα αυτά νερά του ποταμού, ποτίζοντας με τη σειρά τους τα κόκκινα δέντρα και τα κόκκινα λουλούδια του λόφου, τα μετέτρεψαν σε πολύχρωμα δέντρα και πολύχρωμα λουλούδια.

Όλος ο λόφος πια ήταν ένας πολύχρωμος λόφος, σαν να είχε εγκατασταθεί σε αυτόν το ουράνιο τόξο. Το χελιδόνι έγινε φίλος αχώριστος με το σπίτι, όπου θα κατοικούσε μέσα σε αυτό για πολλά χρόνια. Είχε καταφέρει επιτέλους, ύστερα από ένα μακρύ και δύσκολο ταξίδι, να ανακαλύψει την ανθισμένη πολιτεία του...

